

Mesační jazdci

Lupienkový poník

Albatros

LINDA CHAPMANOVÁ

Mesační jazdci 3

Lupienkový poník

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Linda Chapmanová
Mesační jazdci 3 – Lupienkový poník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mesační jízdcí

Lupienkový poník
Linda Chapmanová

Albatros

Obsah

Prvá kapitola	7
Druhá kapitola	20
Tretia kapitola	32
Štvrtá kapitola	43
Piata kapitola	55
Šiesta kapitola	71
Siedma kapitola	87
Ôsma kapitola	104
Deviata kapitola	127
Desiata kapitola	140

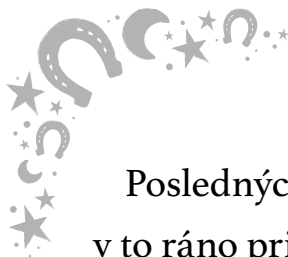

PRVÁ KAPITOLA

„Tadeto tečie! Potrebujem vedro!“ zvolala Amara.

Kalini prebehla cez mláky, kapucňu na ružovom kabáte mala zatiahnutú, aby ju chránila pred dažďom, ktorý sa lial zo sivej oblohy. Hodila ho cez dvere na Uhlíkovej stajni. „Tu máš!“

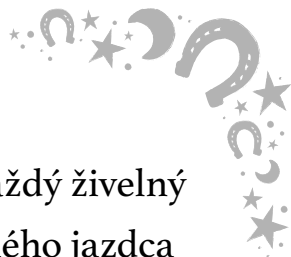
„Vďaka!“ povedala Amara, rýchlo schmatla prázdne vedro a zasunula ho pod veľkú dieru v streche.

Posledných pár dní husto pršalo, a keď v to ráno prišla aj s priateľmi – Kalini, Alexom a Imogen – do stajní, našli majiteľku Mesačných stajní Jill Reedovú bojovať s dierami v streche a s pretekajúcimi žľabmi na vodu.

Uhlík štuchol hlavou do Amariných vrkočov, z ofiny mu kvapkala voda.

Je tu strašne mokro! Ústa sa mu síce nehýbali, ale Amara počula jeho hlas v hlave. Uhlík, podobne ako ostatných osem krásnych poníkov z Lúčnej stajne, patril medzi živelné kone. Boli kúzelné. Väčšinu času vyzerali ako obyčajné poníky, ale keď chceli, vedeli na seba vziať svoju naozajstnú podobu a každý z nich mal nejakú špeciálnu schopnosť. Uhlík bol ohňový kôň, ktorý dokázal

vo svojom okolí zapáliť oheň. Každý živelný kôň si túžil nájsť svojho Skutočného jazdca alebo jazdkyňu – niekoho, kto mu pomôže používať kúzelnú moc. Pred šiestimi týždňami si Uhlík vybral Amaru. Ešte sa občas poštipala, aby zistila, či je to naozaj!

Uhlík, nemohol by si ty alebo niektorý iný kôň čosi urobiť, aby konečne prestalo pršať?
spýtala sa Amara.

Uhlík pokrútil hlavou. Tento dážď je bežným dažďom. Nesmieme využívať svoju živelnú moc na zasahovanie do prirodzených prírodných javov. Výnimkou sú iba situácie, ktoré by niekoho vážne ohrozovali.

Amara ho objala. Najradšej zo všetkého na svete kúzlila s Uhlíkom – bolo úžasné cítiť živelnú energiu, ktorá ním aj ňou prechádzala – akoby každučká bunka

v jej tele iskrila. *Hneď ako prestane pršať, pôjdeme s ostatnými na lúku, aby sme si precvičili kúzla,* povedala mu.

Uhlík si šťastne odfrkol. *Určite!*

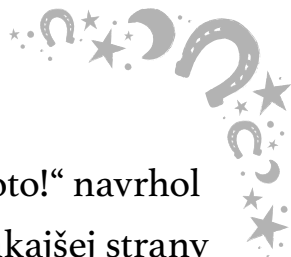
Starý krov nad nimi zavrzgal.

Amara začula, ako Imogen kričí: „Kamoši! Strecha nad Prílivovou stajňou úplne presakuje!“

Opustila Uhlíka a šla sa pozrieť, či by mohla nejako pomôcť. V streche Prílivovej stajne bola veľká diera a dnu sa cez ňu valila voda. Vedro, ktoré Imogen pod dieru postavila, už bolo plné vody. Príliv, štíhly snehobiely poník, práve pomocou kúzel odvádzal vodu preč zo stajne.

„Vezmem si metlu a pomôžem vám vymiešťať vodu von,“ zahlásila Kalini.

„A ja idem po vedro!“ dodala Amara.

„Alebo by sme mohli použiť toto!“ navrhol Alex a schytil táčky opreté z vonkajšej strany stajne.

Potom ich zaparkoval pod dieru a voda zo strechy začala tiecť do nich. „Vidíte? Oveľa lepšie ako vedro! Som génius!“

Nato sa otočil a zakopol o vedro plné vody, ktorá sa rozliala doslova všade.

Imogen prevrátila oči. „Fakt si génius!“ uškrnula sa. S Alexom boli dobrí priatelia, ale radi sa navzájom podpichovali. „Idem sa radšej opýtať Jill, či by Príliv nemohol zostať v jednej z voľných stajní pri jazdeckej škole, aspoň kým nebude tá diera opravená.“

Kone a poníky, ktoré Jill využívala v jazdeckej škole, neboli kúzelné. Boli ustajnené v samostatnej modernejšej stajni bližšie pri príjazdovej ceste.

Strecha znova zavrzgala – tentoraz hlasnejšie. Imogen sa zastavila.

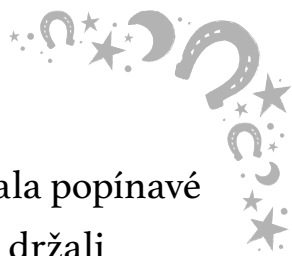
„To neznie dobre,“ povedala Kalini s obavou v hlase.

Amara sa zamračila. „Nemyslíš si, že tá strecha...“ Prerušil ju vrzgot a škripot ozývajúci sa zhora.

„Tá strecha sa prepadáva!“ skríkla Imogen, zatiaľ čo do stajne začali padať kusy dreva a škridiel.

„Poníky!“ zvolal Alex. „Musíme ich dostať von!“

Amara sa veľmi preľakla, keď si pomyslela, že strecha by mohla spadnúť na Uhlíka a statné poníky, ale vtom sa z Ružičkinej stajne ozvalo hlasné zaerdžanie. Zrazu strechu nad ich hlavami začali prerastať listy.

Amara sa pozrela hore a zbadala popínavé rastliny, ktoré prekryli strechu a držali polámané kusy pokope.

„Čo sa to stalo?“ nechápavo sa opýtala Kalini.

„To bola Ružička! Využila svoju zázračnú moc, aby zachránila strechu!“ oznámil Alex.

